

BU YOLDA

Şiirler

Yunus Zeyrek

Millî Eğitim Bakanlığı
Türk Edebiyatı Dizisi
Ankara 1998

KİTAPTAN SEÇME ŞİİRLER

BU YOLDA

Şükür olsun vezni aldık heceden
Şâirler içinde yerimiz vardır.
Kan verir kaleme gündüz geceden,
Gayet cömert ilham perimiz vardır.

Kimi âşık gelmiş saz vurmuş gitmiş,
Kimi, dağa taşa iz vurmuş gitmiş,
Kimi, otağ içre diz vurmuş gitmiş,
Yollarına kurban serimiz vardır.

Ezgileri sinmiş dala yaprağa,
Dua ettim yattıkları toprağa,
Nâçar menzil düşmüş gözden ırağa
Dizde derman, gözde ferimiz vardır.

YAKARIŞ

Sabahın güneşi vurmada cama,
Kapandım secdene hüsnü ân diye;
Nûr yağmuru döktün kuru dünyama,
Susuzluk gönlüme bir hüsrân diye.

Allah'a yönelmiş güneşin eli,
Tez elden Rabbine ermek emeli,
Aldı bizi gizli gözlerin seli,
Yalvardık, yetiş ey kapudân diye.

İlâhî aşkın yeşil okyanusu,
Safvet şi'rimizin ülfet fânusu,
Sakarya boyunda gördüm Yunus'u,
Üfledi ruhuma buhurdan diye.

Divan-1979

UYANIŞ

Gözün aydın ey millet
Devriliyor mezellet

Gerçek çıktı rüyamız
Aydınlandı dünyamız

Gün bir olma günüdür
Öyle kalma günüdür

Kabul oldu duamız
Şenleniyor yuvamız

İyi dinle gözün aç
Düşün kim kime muhtaç

Allah vermiş bin nimet
Nedendir küfre minnet

Çöktü eski siyaset
Olmaz ona riayet

Kardeş kardeşi bilmez
Yad ile yüzler gülmez

Tanış biliş olalım
Zoru kolay kılalım

Ey Bağ-ı Rıdvan ehli
Haydin yıkalım cehli

Cem olsun efradımız
Gül açsın muradımız

Bend olalım ağyara
Düşmez başımız dara

Düşmanı bile bile
Yürüyelim el ele

Hak yolu millet yolu
Dert dolu çile dolu

Lakin şereftir şandır
Gayrı yollar hüsrandır

Sabah oldu gün doğdu
Nur karanlığı boğdu

Nice insan nice can
Kalpler dolu heyecan

Seni bekler bunca yıl
Artık uykudan ayıl

İşitin alp-erenler
Gönül içre girenler

Ufuklara koşalım
Vursun mehter coşalım.

ZAMANA AĞIT

Köpük köpük akardı derelerimiz
Güneşle yıkardı lâlelerin boynunu
Alabalık oynardı kuyruk kuyruğa.
Şimdi ölgün akan o su değil.

Döküldük birer birer dallardan
Rüzgâr aşırđı bin bir diyârdan
Kervân geçmez sarp yollardan
-Bir zamana geldik ki,
Bu kuyu Yusuf'un kuyusu değil.

Bir dönülmez seferde alp-erenler
Gülmüyor vatan yaptığımız yerler
Hangi marşı çalmada mehter
-Neden sahralar sâkin şimdi?
Sanki bu ordu Yavuz'un ordusu değil...

Kalkıp yürüdü onlar çalınca sağır boru
Siyah denizlere döküldü ufukların moru
-Bir kemik içindi her şey-
Ömür boyu yol aldılar kör şafağa doğru.
Yüreklerde vuran Onun korkusu değil...

DÖKÜLÜŞ

Düdük sesleri kulaklarımızda kaldı
Dumanları hâlâ ufuklarımızda trenlerin
Gelecek kimse kalmadı mı Rabbim
Hesabı yok gidenlerin...

Her gün dolu yağar başımıza
Kurudu gitti ince ince yağmurlar
Seneler var ki ağlar dururuz
Sessiz yatanlar duymuyorlar.

Dere boylarında suya dargın
Elem yüklü söğüt dalları
Çiçeklerin canını aldı
Nemrud'un baharları.

Elvedâ dedik de süzüldük üç kıtadan
Günlerce süren ufuklar daraldı
Bize kalan üç beş hâtıra vardı
Ki onu da çılgın seller aldı.

Kafdağı'nda kaldı kaval sesleri
Nal şakırtısı mahzûn yollarda inler
Yıldırımlar düştü kulaklarımıza
Şimdi mâziyi rüzgârlar dinler.

ÖĞRETMEN DİYOR Kİ

En büyük acılar dudaklarımda tebessüm benim
Ağlama üzülme gördünüz mü hiç çocuklar?
Sonsuz bir ümit ve tükenmez bir sevgiyle
Bu yurda sevdalanan âşığım, âşık.

Gördüğünüzden ibaret değilim ben
Sormayın başkalarına bu kim diye
Bütün aydınlık kafalara dost ve tanıdık
İnsan sûretinde yaratılmış ışığım, ışık.

Orhun kıyılarında ölümsüz taşlardayım Han Bilgece
Yahut Horasan erenlerinden Hacı bayram
Ümitlerin gazele döndüğü anda bahar yağmuru
Şam yollarında Sultanlara süs ayağımın çamuru
Tarih çınarına sarılmış sarmaşığım, sarmaşık.

Her sabah ufuktan doğan güneş
Her gece gökte parlayan ay ve yıldız
Nasılsa cümle yaratıklar için
Ben de öyle, bir şey beklemeden, karşılıksız
Bütün iyiliklere, güzelliklere beşiğim, beşik.

Yükselen şu bacalar, şu minareler
Yollar, köprüler hep benim eserim
Ne gönyem var elimde, ne kazma kürek
Bu 'iki kapılı handa' emin adımlarla yürüyerek
Ulaşmak için menzile, eşiğim, eşik.

Öylesine doluyum ki sizinle çocuklar
Bir gün bu şehirden uzaklara gittiğimi
Kulaklarımda zil sesi olmayınca anladım
Sonra muhabbetin çiçeklendiği mektuplar
Düşündüm de, sizinle gönülden birleşim, birleşik.

Vatan diyordu birisi mektubunda
Şehir şehir, ırmak ırmak, Edirne'den Kars'a
Tarih, medeniyet, geçmiş, gelecek ne varsa
Fuzûlice inlemeye, Yunusça sevmeye
Sizinle çocuklar, sizinle alışığım, alışık.

Çetin yolları çoktan aştık, yaklaştık dileğe
Yollar bizimle açık, pınarlar bizimle coşkun şimdi
Dalga dalga meş'alemiz, ülkenin en ücra yerinde
İhtişâmlı mâzinin sarhoş seyrinde
Gözleri kamaşığım, kamaşık.

URAMA'DA ZAMAN

Toprak damların üstünde bulut bulut
Tezek dolu ocakların tütünü
Kuşlukta memeleri pembe ellere bırakır
İneklerin bütünü.

Hürriyet şarkılarına hasret
Acara'da köknar ağaçları
Son ışıklarla yıkanır
Dağların öte yamaçları.

Bir temmuz akşamı olsun da
Gör davullu zurnalı barları
Bir telde bin bestedir
Urama seyranları.

Eşsiz bir nağme başlar
Dağlardan dönen sürünün sesiyle
Gecenin karası göğe yükselir
Arsıyan'ın tepesiyle.

Dağların ardına düşer
Vadesi dolan koca fener
Tepelerin gölgesiyle
Başbaşa kalır yayla damları;
Taşlardan dökülürken
Mâhur beste başlar sularda
Burda akşamları.

Geceleri burda kucak kucağa
İnsan toprak su davar sığır
Karşıda Acara kan ağlıyor
Azap çöker rûhlara ağır ağır.

Şafağın kızılığında kim bilir
Nice umutlar var
Boşluğu yıkar ansızın
Bir hırçın rüzgâr.

Eylülde kağnılar gıcırda
Yayla dönüşü
Bir mevsim boyu süren dünya tükenir;
Taşlı yollardan
Köye dönen gönüllerde
Ayrılık hüznü derindedir.

Millî Kültür-1977

Urama: Ardahan'ın Posof kazasının Gürcistan sınırındaki yayla bölgesi.

Acara: Gürcistan sınırları içindeki özerk Müslüman bölge.

Arsıyan: Şavşat-Urama arasında bir dağ.

Posof'un Urama Yaylası'na:

GÜZELLEME

*Livana'dan aşdım Şavşet dağına
Allah'ın lutfundan ihsan görüldü;
Sanasın ki düşdüm cennet bağına,
İnsanları hûri gılman görüldü.
Aşık Zülâlî*

Meteris'den baktım yüce dağlara,
Arsıyan'ın başı duman görüldü;
Çiçekten taç giymiş şanlı Urama,
Yaylalar içinde bir hân görüldü.

Niceler burada yurt yuva kurmuş,
Nice beyler gelmiş selâma durmuş,
Bir zamanlar düşman kasmış kavurmuş
Şükür geçmiş, yeni devrân görüldü.

Aşık Müdâm geldi, çaldı söyledi,
Dereler deryâyı aşkı boyladı,
Bu dağlarda kurt kuş gönül eyledi,
Yamaçlarda sürü ceyran görüldü.

Girdaplarda şimdi güneş oyunda,
Bülbüller dem tutar ırmak boyunda,
Temmuzda yaylada kızlar toyunda,
Şen tepelerde âh seyran görüldü.

Zâim huduttaki son otu biçti (*),
Zülâlî uğradı suyundan içti,
Yunus seyre daldı kendinden geçti,
Bütün âlem sana hayran görüldü.

Türk Edebiyatı Dergisi-1988

(*) Zâim, Posof'un Demirdöven köyünden olup, 1960'lı yıllarda yıllarda
Urama'da devlet sınırında ot biçerken
Rus askerleri tarafından vurularak öldürüldü.
Vurulduğu yer de halen 'Zâim'in yeri' diye anılmaktadır.

POSOF'TA BAHAR

Yeşil zamanın kucağında
Bir başkadır bu yerler
Saçaklarda kuş musikîsi
Kurbağa konserini başlatır seherler.

Renkler sarmaş dolaş
Leçeğe dönmüş yol boyları
Bu yolculuk nereye Rabbim
Dizilmiş karınca konvoyları...

Yanık türkülerle kağnıları bekler
Gönlü dağlı yayla yolları
Karlı yamaçları Hazar'a bağlar
Posof Çayı'nın kolları.

Hür semalarda efil efil esmede
Gözü yaşlı Kafkas yeli
Hicaz faslıyle büküm büküm
Koruda çamların beli.

Güneşli tepelerin gözyaşıyle
Bir hoş âlemde etekler
Çiçek yüklü dönen arılarla
Bayram etmede petekler.

Toprakta şenlik başlar
Bu mutlu mevsimle
Cennet göllere düşmüş
Dalmak var hevesimle.

Millî Kültür-1977

O DAĞLAR

Dağlar geçiyor gözümde
Sıra sıra, karlı karlı,
Dağlar geçiyor gözümde
Dumanlı doruklar efkârı.

Geçmeyen biri kaldı gözümde
Dik başıyla büküldü boynu
Büküldü doksan üçten hatıra
Dedemin top çektiği ince yolu.

O dağlara açtım gözümü önce
Ağlıyordu sersefil pınarlar
Çok istedim yaşımı silemedim
O gün bugündür gülemedim.

Vururken alınına ağustos güneşi
Kar yedim yükseğinde
Kuzu yadım yamaçlarında
Kanat çırpardı kuşlar yuvadan

Rüzgâr öterdi saçlarında.

Gurbetteyim şimdi ben
Önce aklıma adı gelmez o dağların
Mor çalılıklar girer kanıma
Sonra rengin bin türlüyle
Kendi gelir yakınıma.

Aşıklarımızın gülüydü o dağlar
Sazlar inlerdi kucığında
Hâlâ kulaklarımda o ezgiler
Ve dedemin hatıralarıyla
Doludizgin atlar dört bucağında.

Göz çukurlarında buz tutmuş
Sel sel döktüğü yaşları
El ediyor gülemiyor
Karşıda tutsak arkadaşları.

Tırmık çeker çayırlarda
Al kaftanlı kızlar
Türkçe çalar davullar zurnalar
Bir ses çağırır beni 'gel' der de
Bırakmaz gurbet gelemiyorum.
Alın bu selâmı alın turnalar

Bir elinde Moskof'un kemendi
O dağların bir koluyla el eleyiz
Omuz omuza dururuz bir yanıyla
Evimizle tarlamızla böyle bir yerdeyiz.

Türk Edebiyatı-1977

HIKÂYE

*"Aman vergil methedeyim,
Bu yerlerin Hami Ulgar;
Sılaya yol ver gideyim,
Dağların civanı Ulgar."*

Posoflu Fakirî

Dağları kızakla aştığımız zamandı,
Beyaz yakalı talebeydim uzaklarda;
Tatil dediler bir gün, düştük yollara,
Kucağına atılmak için annemizin...

Kızaklar da sökmedi bir yerde,
Çocukluğumu vurdum dağlara,
Tipiye, boraya, fırtınaya;
Yaya...

Kim bilir güneş nerde, ay nerde,
Onu arayan kim, yolu göster!

Ardahan'dan nasıl aşmalı Posof'a...
Ulgar bellerinde yol yok, iz yok.
Ufak ayaklarım az gider, uz gider,
Açık olsa ne, bir çift kapalı göz gider...

Yazın ilâhi okuyan bu dağların sesi
Şimdi olmuş ejderhanın nefesi.

Tepeden tırnağa buzlara bürünmüş,
Alıp vursan bıçağı bir yerinden
Dağlar duyacak acısını her yerinden.
Ümit denen güzel kız tuttu elimden
Aştım en umulmaz tepelerinden.

Geçmem için buz bağladı dereler;
Yemin ettim bir daha çıkmam yola,
Meğer ki ipe göndereler...

Gitgide karardı ejderin nefesi,
Anladım ki gece başlıyor...
Bir de ne göreyim, şu yamaçlar
Benim kuzu yaydığım yerler;
Güneş doğdu içime, yol yavaşlıyor.

Kafdağı'nın koynunda uyandırdım köyümü
Al kınayı al ketenden süzdüler;
Buzlu suda buzlarımı çözdüler.

Doğuş Edebiyat-1983

BİZİM KÖY

*Uzak uzak karlı dağlar
İşte ora bizim köydür
Arkasında esir ağlar
İşte ora bizim köydür.
Aşık Reyhanî*

Damlarında otlar biter
İşte ora bizim köydür
Seherleri horoz öter
İşte ora bizim köydür.

Yaylasında koyun meler
Dağlarında karlar güler
Anam elekle un eler
İşte ora bizim köydür.

Yolların bittiği yerdir
Kuşların öttüğü yerdir
Şehidin yattığı yerdir
İşte ora bizim köydür.

Sele gitmiş toprak yolu
Ekinini vurmuş dolu
Dökülmüş kanadı kolu
İşte ora bizim köydür.

Dereleri akar azgın
Bilmem ki kimlere kızgın
Yorga atlar doludizgin
İşte ora bizim köydür.

Kızak ile kağrı ile
Ağuyu bal etmiş çile
Dikeni musallat güle
İşte ora bizim köydür.

Kanat düzen uçmuş gitmiş
Yelkenini açmış gitmiş
Malı mülkü saçmış gitmiş
İşte ora bizim köydür.

Zümrüt gibi bizim eller
Dert söyleşir tatlı diller
Etrafında pul pul göller
İşte ora bizim köydür.

Tevekkül tüter bacalar
Orda zindandır geceler
Göklere değer yüceler

İşte ora bizim köydür.

Seneler girdi araya
Tuz ettik eski yaraya
Aşar yolu Acara'ya
İşte ora bizim köydür.

Yunus kurbandır köyüne
Dağ havası buz suyuna
Kurt kuş hayrandır toyuna
İşte ora bizim köydür.

HASRET DESTANI

Dokuzum içinde gurbete çıktım
Çocukluğum çocukluğum nerdesin
Karıştım ırmağa deryaya aktım
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Kete katmer yedim yoğurda bandım
Kışında dağ aşım yazında yandım
Oturdum gemiye harmanda döndüm
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Yağmurda yağışta koyun güderdik
Zümrüt yaylalarda seyran ederdik
Kağnıyla geceden ota giderdik
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Patatesi küle gömdüm haşladım
Millîmtet oynadım armut taşladım
Biçtim yığdım bin bir işi işledim
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Başımdan çocukça sevdalar geçti
Naz ile cilveler edalar geçti
Dağları çınlatan sedalar geçti
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Her hanede gurbet yolu gözlenir
Her sinede belki bin âh gizlenir
Gönüllerde hasret yanar közlenir
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Kimse bilmez kimsedeki sızıyı
Yazan bilir alındaki yazıyı
Unut artık demen bana mâziyi
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Arsıyan başından karını yıkar
Dereler ırmaklar divâne akar
Acara karşıdan mahzunca bakar
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Mevlâm canı kurban vermiş vatana
Benden gayrı kim ağlaya kim yana
Ölü mü sağ mıdır hasretlim ana
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

Yunus, bir sen misin cihan içinde
Alnın ak başın dik insan içinde
Şükret kalmadın pus duman içinde
Çocukluğum çocukluğum nerdesin...

PINARBAŞI'NA TAHASSÜR

Pınarbaşı'ndan bir yol geçer
Kıvrım kıvrım, köprü köprü uzanır
Seneler geçse aramızdan
Yollar beni tanır.

Burda kayalar dilsiz değil
Akarsularıyla destan söyler gibi
Sanki unutulmuş bütün geçenler
Herşeyi baştan söyler gibi...

Sabahın birinde suları dinledim
Zamantı kıyısında yapayalnız
Ey Pınarbaşı'nın ak alınlı çocukları
Irmak türkülerinde siz vardınız.

Irmak türküleri yanık olur
Bir ayrılık söyler, bir yoksulluk
Dillerde ağıtlar kavrulur
Yüreklerde bolluk...

Zamantı sularında güneş yıkanır
Sonra selâm durur Şirvan dağına
Her akşam bir gül bırakır
Uzunyayla toprağına.

Bir ney faslı başlar dallarda
Kuşlar dalmış uyur gibi
Oluklarda sular ağlaşır
Kerem'in feryâdı duyulur gibi.

O MEVSİM

-Anneciğime

Gözler dolukurdu düşerken yollara,
Yürürdün ardımdan için pare pare anneciğim;
Veda yerinde el açıp göklere:
"Allahım!" derdin bin kere anneciğim.

Ah o mevsim, o mevsim!
Küçük yaşta her yıl,
Beni senden ayıran o mevsim...
En sonunda götürdü seni,
Çok uzaklara anneciğim.

Yeşilliklerin hayata yüz çevirdiği
O sapsarı mevsimde,
Beyazlarla koyduk mezara,
Bizi koyduğun gibi kundaklara anneciğim.

O mevsimde uğurlardın mekteplere,
Parasız pulsuz; dualarla!
Yine o mevsimde uğurladık seni,
Başka mevsimlere anneciğim...

Hani her yaz elleri koynunda,
Gözlerdin yolumuzu,
Bakarak kapkara ufuklara anneciğim.
Yine öyle bir gün çıkar gelirim,
Gittiğin yere anneciğim!

Şen evim barkım, çoluk çocuğum,
Ekmeğimde suyumda senin duan,
Tütüyor buram buram!
Yerin boş ne çare anneciğim...

Ankara, 13 Haziran 1995

DÖVÜNME

*"Kimsesiz hiç kimse yok, her kimsenin var kimsesi;
Kimsesiz kaldım, yetiş ey kimsesizler kimsesi!"*
Ruşenî

Çıngırak seslerine bulanmış
Sürüler geçer gün batarken,
Akşam rüzgârlarında tel tel savrulurum;
Nağme nağme kavallarda
Bir dağlar, bir ben kavrulurum.

Ne ırmaklar uğrar semtime
Ne yağmur veren bulutlar,
Bir damla su düşmez dibime;
Dövünür dururum şimdi
Dünyaya geldiğime.

Hırçın rüzgârlar eser
Sersefil dallarımda,
Ne yaprak açtım, ne çiçek;
Mevsimler gelir geçer
Beklenen bahar gelmeyecek...

Kimsenin bilmediği bir âlemde
Kimsesiz yaşarım,
“Ey kimsesizler kimsesi!”
Gözüm kan, gönlüm yara seninleyim.

Türk Edebiyatı-1984

A...

Denizler uzak şimdi bize
Yayla rüzgârları oynar saçımızla
Günlerin hangi birine yanalım A,
Gelen geçiyor aynı hızla...

Bilmem neden sevdim seni
Düşündüm durdum yollarda dün
Bülbül ölmüşse derdinden A,
Ne günâhı var biçâre gülün...

Kavuşmak dillerde hazin bir şarkı
Nice söylense kâretmez
Irmakları hiç düşündün mü A,
Dövünmeleri niçin bitmez...

Takvim yaprakları birer birer
Döküldükçe etrafını sarsın
Sararmak neymiş A,
Sonbahar olunca anlarsın...

DAĞLAR ARDINDA

-Yıl 1979

*Tütmeyen bir ocak başında mahzun
Geçen günlerime armağan olsun.*

Virânedede geçer gamlı geceler;
Güneşsiz bir oda, âşiyân değil.

Simsiyah saçımda hazan rüzgârı,
Ufkumda ağaran nazlı tan değil.

Yaban otu bitmiş kapım önünde,
Penceremde açan gül reyhan değil.

Bin bir türlü şüphe gezer meydanda
Konuşup gezdiğim hep yâran değil.

Yol vermeyen dağlar ardında Yunus,
Hasret çekmek yiğit için şan değil.

Doğuş Edebiyat-1982

KAFKAS

Ey Kafdağı, Kafkas dağı,
Gülleri solgun yas dağı,
Dağlar içinde dünyanın
Taşı toprağı has dağı.

Neler geçti ak başından?
Ayrıldım can kardaşından,
Ağlayarak akan suyun,
Birikti kaç göz yaşından...

Nice kış gitti, yaz gitti,
Tel sustu, kırık saz gitti,
Yâd olalı sen bizlere,
Mevlâ'ya bin niyâz gitti.

Destanlara yurt olan yer,
At oynatmış bir nice er,
Unuttuk sanma türkünü
Gel söyleyelim beraber.

Yeşil gölde suna Kafkas,
Seherlerde dua Kafkas,
Olacak bir kutlu günde
Yavrulara yuva Kafkas.

Söyler Yunus, dil utanır,
Sazlar çalmaz, tel utanır,
Mahzun şimdi bütün dağlar,
Rüzgâr esmez, yel utanır.

KAFKAS'A ŞİİR

Acara'nın kara derelerinden
Doludizgin bulutlar gelir
Kafkas'a bakan gözler dolar
Dertli yürek pâreler.

Gün olur sevinir coşar
Gün olur düşündükçe ağlarım
Bir yanda ben varım, öbür yanda ben
Ülkümle yaramı bağlarım.

Kızıl zincirler vurulmuş
Doksanüç'ün top yollarına
Uyan ey Dedem Korkud
Bak torunlarına.

Kafkas dağlarının sırtında
Zifirî bulutlar iri iri
Soğuktan titriyormuş gibi
Hatırlarım Karabekir'i.

Kızıl bayrakların altında
Sanki bir kuş çırpır karda
Şimdi ölüdür bu kahraman dağlar
Şâmil'le yatar mezarda.

Bu yandan bakıp Kafkaslar'a
Ben yazdım şiirlerimi için için
Öbür yanda Elmas Yıldırım yazdı
Kutlu gelecek için.

BEN AHISKA'YIM

Ben Ahıska'yım, ben Ahıska'yım
Tarihin en parlak sayfalarına sor
Ben Ahıska'yım, yüz yılın mahkûmuyum
Şimdi gör beni, şimdi gör.

Bir zamanlar El'im vardı, tuğum vardı
Türküler söyledim sesim soluğum vardı
Kafkas ellerinde düşman çatlattan
Mutluluğum vardı

Bey geldim Al-i Osman'a, paşa kaldım
Tez geçti baharım bir bitmez kışa kaldım
Şimdi ne bilir kimse, ne anar beni
Derdimle ızdırabımla başbaşa kaldım.

Moskof geldi, kahramanca dikildim
Uğursuz bir günün seherinde yandım yıkıldım
Bilmezsiniz âh bilmezsiniz
Kaç defa burcumdan bedenimden söküldüm.

Yurdum yuvam ele kaldı, virân oldu
Azgur, Ahılkelek, Koblıyan talan oldu
Zaman geçti, yüz yıl oldu
Tarihim şerefim kardeş indinde yalan oldu.

Bayraksız direğim, ezansız minarem
Kâfir yaman etti olmadı çârem
Susmakta şimdi Kars, Erzurum, Ardahan
Ki her biri eski ciğerpârem.

Ben Ahıska'yım, ellerin hasıyım
Orta Asya çöllerinde sürgünler sevdasıyım
Tütmeyen ocaklarda elleri koynunda
Binlerce ananın kara yasıyım.

Özbek ülkesinde dökülen kan benim
Fergana vadisinde figan benim
Kardeş hanesinde ansızın hançerlenen
Gözü yaşlı, gönlü yaralı mihman benim.

Şimdi gurbetten gurbete sürülen benim
Öz yavrularına çok görülen benim
Dost hain çıktı, düşman zalim
Ümitleri örümcek ağında örülen benim.

Sağır mısın ey Çoruh, Kür, Aras
Duy beni Ağrı, dinle beni Erciyes

Hürriyet istiyorum, hürriyet istiyorum
Yol ver bana Hazar, al beni Kafkas...

Türk Kültürü-1992

HER BİRİMİZ BAŞKA YERDE

-Ahıskalı kardeşlerime.

*1944'te Özbek Eli'ne sürüldüler
Orada da fazla görüldüler
1989'da öldürüldüler
Ve yine sürüldüler...*

Eski günler irak kaldı
Her birimiz başka yerde
Ne ev kaldı ne bark kaldı
Her birimiz başka yerde.

Felek büktü belimizi
Moskof aldı elimizi
Kimse bilmez halimizi
Her birimiz başka yerde.

Amcam nerde dayım nerde
Telef oldu tirenlerde
Aramızda sonsuz perde
Her birimiz başka yerde.

Elli yıl var ki sürgünüm
Yıl olur gider her günüm
Yeri göğü tuttu ünüm
Her birimiz başka yerde.

Yurdum nerde yuvam nerde
Suyum nerde havam nerde
Yaylam nerde ovam nerde
Her birimiz başka yerde.

Kaç diyarda mezarımız
Gökte kaldı nazarımız
Namsız kayıp hezarımız
Her birimiz başka yerde.

Kardeş kardeşin derdinde
Vurulduk Özbek yurdunda
Kaldık dağların ardında
Her birimiz başka yerde.

Rus'tan almış ev yakmayı
Kardeşe kılıç çekmeyi

Çok gördü helal lokmayı
Her birimiz başka yerde.

Yine göçtük her bir yana
Uruset Azerbaycan'a
Rabbim kavuştur vatana
Her birimiz başka yerde.

Yunus dua kılsın bize
Kara bahtım gelsin dize
Son verelim artık söz
Her birimiz başka yerde.

Diyanet Dergisi-1994

BOSNA HERSEK MAZLUMLARINA

Bombalar düşerken göklerden bir bir
Ekmek kuyruğunda can verdi canlar
Utan ey insanlık sormadın nedir,
Nerde kaldı, yok mu ehli vicdanlar...

Bosna göklerinde güneş yok şimdi
Gündüzü kan barut, gece zifirî
Ölen insan, hatta din kardeşimdi,
Yakan yıkan gene o Sırp kâfiri.

Kıyam eder dünya, düşse bir taşı
Kuş uça üstünden bir puthanenin
Mihraplar kubbeler her yan göz yaşı
Feryâdı duyulmaz nice annenin.

Haçlı kanı aksa, şahindir Batı,
Güvercin kesilir bizler ölürken
Alem biliyor bu çirkin suratı
Bilmeyen bir sensin bizim nâdan, sen!

Düşünmek günüdür ey uygar adam
Yerle bir oluyor bin bir hatıran
Gülmek haram olmuş, hep gam, yine gam
Sardıkça kanıyor o eski yaran.

Diyanet Dergisi-1993

SABAH TUTSAKLIĐI

Ah bitse bu karanlık uzun gece
Bitse diyordum bir zamanlar
Açılrsa altın sabahlar
Koşsam aydınlıklara
Bütün insanlar gibi...

Dağılsa bu zulmetten bulutlar
Çekilip gitse dađımdan yaylamdan
Görünse diyordum engin mavilikler
Gel diyen sonsuz ufuklara uçsam...

Ah aralansa bu demirden kapılar
Aralansa diyordum bir zamanlar
Çıksam yücelere el eylesem
Ve bağırksam ötelere...

Nihayet
Zevale yüz tuttu katran geceler
Zifirî bulutlar paramparça göklerde
Güneş nerde diyorum, güneş
Kapılar sürgüsüz birer serseri
Görünmüyor artık korkunç tüfekliler
Hürriyet nerde diyorum
Hürriyet!...

Ne elimde kement, ne boynumda zincir
Ne demir parmaklık, ne kızıl zindan
Dünyanın divan durduğu dev baygın şimdi
Her renkten bakışlar altında mecalsiz yerde...

Neden silkinemiyorum, neden?
Neden uçamıyorum engin maviliklere hâlâ
Neden dünya beni duymamaya alışmış
Görmemeye ve bilememeye
Neden hâlâ tutsağım boş yere...

ERMENİ

-Karabağ kurbanlarına

Böyle şerefsizlik görmedi âlem,
Mağara devrinden kalan Ermeni;
Evsafın sayılmaz, kırılır kalem,
Hangi yandan baksan yılan Ermeni.

Her taraf kan, ateş, ev bark toz duman
Bir zamanlar Kars, Erzurum, Erzincan
Kan ağladı millet, yandı âsuman
İşin yakma, yıkma, talan Ermeni.

Dayanır mı buna insan yüreği
Süngünün ucuna takmış bebeği,
Kesilmemiş daha ana göbeği
Söyle insan mısın ulan Ermeni?

Kendine gelmeden Can Azerbaycan
Günahsız canlara kıyar mı insan
Boğacak seni de akan bunca kan
Her yana kılıcı çalan Ermeni.

Dünya seyre dalmış, Ermeni azmış
Tarihler şahit hep kapkara yazmış
Eşi görülmemiş, benzeri azmış
Moskof'tan da alçak olan Ermeni.

Destanlar içinde âşıklar ağlar,
Irmaklar unutmaz, derd ile çağlar
Karabağ'da gelin kız kara bağlar
Dölünü Nemrut'tan alan Ermeni.

Ehli küfrün tacı tahtı yıkılsın,
Bayraklar açılsın, süngü takılsın,
Aras ırmağında suya dökülsün
Yüreklere korku salan Ermeni.

Sana vatan değil Revan elleri,
Türk'ü bekler nazlı Gökçe gölleri,
Yunus nice yazsın kahpe halleri
Çirkeften çirkefe dalan Ermeni.

Diyanet Dergisi-1993

BOSNA'YI SORUYORUM

İnsanlık oyununu bıraktılar önce bir yana
Yürüdüler sırayla ehli İslam üstüne
Kimi Sırp, kimi Hırvat, kimi Moskof
Demediler bu bir yavru, bir ana
Ne buldularsa içtiler kanını
Tas tas üstüne.

Bir ana ve iki yavrusu
Elleri ellerinde
Ve öylece yere serilmiş
Kafasız cesetleri
Kim bilir hangi öğün
Sofrasına gelecek Haçlılar'ın
Geri kalan etleri...

Haberi yok haktan adaletten
Ne yana baksan zulüm, zulüm!
Zalimle yaşamaz insan olan
Evladır ona ölüm...

Yüzünde dünyanın utancı
Nedendir başı dik hala
Gittiği yer kan, göz yaşı
Ve istila...

Kimdi o insanlık dersi verenler dünyaya?
Kimdi o her bağa destursuz girenler
Bosna'yı soruyorum size Bosna'yı
Ey tarihin gülşeninde
Gül yerine kelle derenler...

Nedir önce kudurmak
Sonra komşu evine saldırmak
Bin türlü ölümle vurmak
Oyun bahçesinde günahsız yavruları
Medeni bombalarla toz dumana kaldırmak!

Hangi insanlık kitabında yazıyor
"Önce öldür, sonra yak!"
Hangi millete çok görülmüş kendi vatani
Bre alçak!

Yeni dünya düzeninde
Birileri barış oyunları kurmada
Öbür yanda caniler insan vurmada...
Sonra gidip puthaneye
Putlara yüz sürmede!

Uyanın ey vicdanlar
Silkin ey insanlık
Yık putunu
İnsanlık miadını doldurmada...

Münih, 28 Nisan 1993

ARZUHAL

-O söyledi, ben yazdım.

Yerler ayrı gökler ayrı
Vatan nerde ben nerdeyim
Kimi sağım, kimi sayrı
Vatan nerde ben nerdeyim...

Auslender olmuş adım
Günden güne gider tadım
Ne aradım neyi buldum
Vatan nerde ben nerdeyim...

Bahnhoflarda gezen benim
Efkar içre yüzen benim
Tatlı candan bezen benim
Vatan nerde ben nerdeyim...

Aldı aldı paramızı
Kim der savdık sıramızı
Saran olmaz yaramızı
Vatan nerde ben nerdeyim...

Oğul uşak ayrı telde
Töre nerde gurbet elde
Kazandığım suda selde
Vatan nerde ben nerdeyim...

Yağmur yağmur dünyam benim
Doğacak gün hülyam benim
Bacı kardaş rüyam benim
Vatan nerde ben nerdeyim...

Nice sürer bilen var mı
Yıllar geçer gülen var mı
Sılasında ölen var mı
Vatan nerde ben nerdeyim...

Söyle *YUNUS* beni böyle
Canı gitmiş teni söyle
Eşe dostu sual eyle
Vatan nerde ben nerdeyim...

Müniş, Türkün Sesi DÜNYA-1994

Auslender: Yabancı, Alman olmayanlar.

Bahnhof: Tren istasyonu.

Aldi: Türklerin en çok alışveriş yaptıkları market zinciri.

AYRI DÜNYA

Nice sayam Almanya'nın halini,
Günü ayrı, ayı ayrı, yıl ayrı;
Elvan elvan açmış gibi görünür,
Vatan kokmaz, sümbül ayrı, gül ayrı.

Bin bir renkten insan gelmiş buraya,
Her biri bir merhem bulmuş yaraya,
Kimi yüzmüş, kimi vurmuş karaya
Dertler ayrı, deva ayrı, hal ayrı.

Bu ne haldir yavru tezmiş yuvadan,
El çekmiş anası zikr ü duvadan,
Geçilmiyor çalımlardan havadan,
Töre ayrı, tavır ayrı, dil ayrı.

Söylemezsem vebal olur boynuma,
Bir ağırlık çöker gider eynime,
Pusu kurmuş imanıma dinime,
Cadde ayrı, sokak ayrı, yol ayrı.

Kavim kardaş çıkmış ata izinden,
Pul etmiş izzeti markın yüzünden,
Anlamazlar Yunus senin sazından,
Mızrap ayrı, perde ayrı, tel ayrı.

Müniş, 16 Temmuz 1991

GURBETÇİ

Ne gezersin gurbet elde bunca yıl...
Kara başın, kan gözyaşın al da gel.
Rüyadasın, gerçek hayat bu değil,
Düşün taşın, en güzeli bul da gel.

Çoluk çocuk daldan kopmuş yel üzre,
Gördün mü hiç, yürüyorlar kıl üzre,
Düşer gider nice kötü hal üzre

Kara yazın kara taşa çal da gel.

O iş senin, bu iş benim gezersin,
Eli sevindirir kendin üzersin,
Bir an olur tatlı candan bezersin,
Varsa hayal rüzgarlara sal da gel.

Kanaat dersini oku ta baştan,
Muzaffer çıkarsın her bir savaştan,
Topla dengin, düz katarın yavaştan,
At tasayı, gamdan halas ol da gel.

Yunus anlar gurbetçinin derdinden,
Haberin yok karşı dağın ardından,
Ayrı düştün vatanından yurdundan,
Çok eğlenme, üç beş gece kal da gel.

*1. Mansiyon
Amsterdam ,1992
1.Gurbet Şairleri Şiir Antolojisi*

MÜNİH'TEN AYRILIRKEN

Geldim seyran ettim Firengistan'ı
Asırdan ileri varılmış gördüm
Mamur eylemişler cümle her yanı
Eşyayı mevcudat karılmış gördüm.

Altı sene burda eğlendim kaldım
Sanmayın derdime bir deva buldum
Türk'e düşmanlıktan usandım yıldım
Her sayfada bizi yerilmiş gördem.

Yer altında tirenleri böğrüşür
Sarhoşu çok içer içer öğrüşür
Kadını kızı 'mann' deyü çığırışır
İsa bu ellere darılmış gördüm.

Parayla polistir her şeyin başı
Seyyar eylemişler ekmeği aşu
Kokunca bulunur birinin naşı
İnsanlık buradan sürülmüş gördüm.

Kibir sarayları dünyaya nazır
Şarabı birası zıkkımı hazır
Mide hınzır kafa hınzır kalp hınzır
Koyunu kuzuyu vurulmuş gördüm.

Türk-İslâm kinini din eylemişler
Bu kinle tarihi kan eylemişler
Bâtılın birini bin eylemişler
Lakin çoğu bundan yorulmuş gördem.

Dünyaya örnektir tekniği feni
Oyuncak etmişler imanı dini
Put üzre oturur şeytanı cini
Akli gönlü ağla örülmüş gördüm.

Önce kavim, sonra salip davası
Her dimağı sarmış bunun havası
Bu sabıka insanlığın belası
Yunus bu millete kırılmış gördüm.

Münih, Türkün Sesi-DÜNYA-1994

AHISKA

Bir gül mevsiminde seyrine gittim,
Hani goncan, hani gülün Ahıska?
Baktıkça haline kahroldum bittim,
Korlanır mı bir gün külün Ahıska?

Güneş orda batmış, ay orda batmış,
O altın sabahlar uykuya yatmış,
Aşıklar sazını elinden atmış,
Tutulmuş söylemez dilin Ahıska.

Evladın ağulu şerbetler içmiş,
Seyranın düğünün devranı geçmiş,
Yuvalar bozulmuş, turnalar uçmuş,
Bulanmış ırmağın gölün Ahıska.

Dirliğin düzenin oban bozulmuş,
Yazık, alın yazın böyle yazılmış,
Kavim kardaşından bağın çözülmüş,
Yaman esmiş kara yelin Ahıska.

Hani müezzinin, hani minaren
Şerha şerha olmuş kanıyor yaren
Ayağa kalkmaya yok mudur çaren
Doğrulur mu acep belin Ahıska?

10 Aralık 1996/ Ankara